

Љиљана Ћуић

Јадовно

Јадовно, Јадовно, о Јадовно!
Пророчки те неко тако зовно.
Велебите, планино велика.
На тебе се ослања и Лика.
Велебите, изнад мора горо,
Да л је Србин тако страдат моро?
Стављали их на велике муке,
Секли главе, ноге им и руке.
Бацали их у земљане јаме,
Које зјапе по шумама саме.
Јаме зјапе, Усташе их пуне,
У смрт гледа ал Србин не куне.
Он се узда у јединог Бога,
Растајућ се од живота свога.
Муке земне он приводи крају,
Кренуо је ка Небеском рају-
Опака су сва усташка дела
У јаме се слежу српска тела.
Мучили су и Исуса Христа
Усташама намера је иста.
Србе муче, хоће да их сатру
Српско ниште кроз нож и кроз ватру.
Све пролази све се напред креће
Српска слава потамнети неће.
Србин гледа усташке војнике
Као Исус на своје крвнике.
Бога моли да им даје наде
Опрости им не знају шта раде.
Сећају се Кајина, Авеља
Лек за завист њихова је жеља,
Србин живи не завиди ником
Пореди се са Божијом сликом.
И Усташе, жели да их схвати
Све би дао да им душу врати.
Бога моли за љубав и слогу

Само тако спасити се могу.
Божја правда достижна а спора
За спас дуго да се трпи мора.
И кад Србе побију униште
Пред Богом ће болно да завриште,
Кајаће се за зло над Србима
Али касно може бити њима.